

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 40 2017, nummers 914 – 944 dinsdag 31 oktober 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Flora- en faunawet.....	8
Wet natuurbescherming.....	9
Vogel- en Habitatrictlijn	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	14
Belastingdienst-Toeslagen.....	14
Wet arbeid vreemdelingen	14
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	15
Wet openbaarheid van bestuur	16
Vreemdelingenrecht.....	19
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	22
Prejudiciële verwijzing	25
Vreemdelingenbewaring	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 914

ABRS, 25-10-2017, 201606831/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Losser.

1:2

BELANGHEBBENDE. Besluit waarbij een aanvraag van de provincie Overijssel voor een omgevingsvergunning voor het uitvoeren van kavelaanvaardingswerkzaamheden buiten behandeling is gesteld. Dat appellanten eigenaren zijn van de percelen waarvoor de provincie de omgevingsvergunning heeft aangevraagd, is op zichzelf voldoende om hen aan te merken als belanghebbenden bij het primaire besluit. Het besluit tot buitenbehandelingstelling van de aanvraag van de provincie Overijssel heeft immers als feitelijk gevolg dat het college (vooralsnog) geen inhoudelijk besluit over de door appellanten gewenste omgevingsvergunning voor hun percelen zal nemen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 5 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2643](#)).

[ECLI:NL:RVS:2017:2863](#)

JnB2017, 915

MK Rechtbank Noord-Nederland, 19-10-2017 (publ. 24-10-2017), LEE 16/3955

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Groningen, verweerder.

Awb 3:2, 4:2 lid 2, 7:12

MOTIVERING. NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie. Verweerder had dienen te onderzoeken of en in hoeverre de door eisers aangeleverde cijfers juist zijn. Indien verweerder van oordeel is dat de ingediende gegevens onjuist zijn, rust op verweerder de bewijslast om die onjuistheid aan te tonen. De enkele stelling dat er twijfel kan bestaan omtrent de juistheid van de door eiser ingediende gegevens volstaat daartoe niet. Ook het betoog dat de door eiser aangeleverde gegevens, onder meer gezien verweerder ambtshalve bekende andere gegevens betreffende andere ondernemingen, niet juist kunnen zijn, is ontoereikend. Verweerder had ten minste de onjuistheid van die gegevens en de juistheid van de genoemde andere gegevens aannemelijk moeten maken. Verweerder heeft daarom niet voldaan aan de verplichting, opgenomen in artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, om het bestreden besluit deugdelijk te motiveren.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:4006](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 916

MK Rechtbank Amsterdam, 18-10-2017, AMS 17/179

burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Awb 5:32 a lid 1, 5:39 lid 1

LAST ONDER DWANGSOM. In dit geval mocht de last zo ver gaan dat eiser de telefoonnummers blokkeert. Slechts indien de telefoonnummers tijdig waren geblokkeerd, zou aan de last zijn voldaan. Dit gaat naar het oordeel van de rechtbank niet verder dan noodzakelijk voor het te bereiken doel.

Besluit waarbij verweerder de exploitatievergunning van eiser voor onbepaalde tijd heeft ingetrokken. Ook heeft verweerder eiser gelast de exploitatie van zijn onderneming binnen twee weken na verzending van het besluit te staken en gestaakt te houden onder aanzegging van een last onder dwangsom.

De rechtbank volgt eiser niet in diens stelling dat met de eis om alle telefoonnummers te blokkeren de last verder gaat dan noodzakelijk voor het te bereiken doel. De rechtbank [is] van oordeel dat verweerder in redelijkheid van eiser heeft mogen verlangen dat hij alle telefoonnummers van zijn bedrijf, die zijn opgenomen in de verleende vergunning, zou blokkeren. De telefoonnummers vormen een zeer essentieel onderdeel van het bedrijf van eiser, zoals hij ook op zitting beaamde. Het hele bedrijf bestaat voornamelijk uit de websites en telefoonnummers, en het met elkaar in contact brengen van klanten en escorts via die websites en telefoonnummers. Enkel te verlangen dat eiser 'de telefoons niet meer opneemt' is niet controleerbaar voor verweerder en daarom mag de last zo ver gaan dat eiser de telefoonnummers daadwerkelijk blokkeert. De rechtbank is daarom van oordeel dat pas aan de last zou zijn voldaan, voor wat betreft de telefoons, als de telefoonnummers tijdig waren geblokkeerd. Dit gaat naar het oordeel van de rechtbank niet verder dan noodzakelijk voor het te bereiken doel.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:7679](https://www.ecli.nl/rbams/2017/7679)

JnB2017, 917

Grote kamer CBb, 26-10-2017, 15/246

staatssecretaris van Economische Zaken (de staatssecretaris).

Awb 5:44, 8:69a

Meststoffenwet (Msw)

RELATIVITEIT. Artikel 5:44, tweede en derde lid, van de Awb en artikel 55 van de Msw strekken niet tot bescherming van de belangen van de (mogelijke) overtreder. De staatssecretaris was bevoegd om in dit geval een boete op te leggen.

Besluit waarbij verweerder een boete op grond van de Msw heeft opgelegd. [...]

Appellant heeft zijn hoger beroep doen steunen op de volgende gronden.

Omdat de staatssecretaris de artikelen 5:44 van de Awb onderscheidenlijk 55 van de Msw niet in acht heeft genomen, kwam hem niet langer de bevoegdheid toe appellant voor de hem verweten overtreding een bestuurlijke boete op te leggen. [...]

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009-2010, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen

wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van de appellant. Zoals de raadsheer advocaat-generaal onder 5 in zijn conclusie heeft uiteengezet - welke uiteenzetting het College volgt - doet de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:44 van de Awb zien dat de regeling van het tweede en derde lid van dat artikel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van de (mogelijke) overtreder. Datzelfde geldt, naar uit voormelde conclusie evenzeer kan worden afgeleid, ook met betrekking tot artikel 55 van de Msw, gezien in het licht van de totstandkoming van dat artikel. Evenmin is gebleken van feiten of omstandigheden die dwingen tot het oordeel dat het gebrek aan relativiteit hier zou moeten worden gecorrigeerd door toepassing van (kortweg) de bestuursrechtelijke pendant van de zogenoemde "correctie-Langemeijer". Ook op dat punt aansluitend bij de conclusie van de raadsheer advocaat-generaal, is het College op basis van het voorgaande van oordeel dat al hetgeen appellant in dit verband ter bestrijding van de aangevallen uitspraak heeft aangevoerd, in de kern ertoe strekkende dat de staatssecretaris niet bevoegd was om in het onderhavige geval een boete op te leggen, buiten verdere bespreking kan blijven.

[ECLI:NL:CBB:2017:343](#)

Zie in dit verband ook de conclusie van de raadsheer-advocaat-generaal waarnaar wordt verwezen (8 mei 2017, [ECLI:NL:CBB:2017:130](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 918

MK ABRS, 25-10-2017, 201605448/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Kaderrichtlijn Water

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

WABO. Omgevingsvergunning watersportgebied. Verplichtingen voortvloeiend uit Kaderrichtlijn Water. In onderhavige procedure over verlening van omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan staat slechts ter beoordeling of er op voorhand voor het college redenen waren om aan te nemen dat de benodigde watervergunning geweigerd zou moeten worden.

[...] De in [punt 50 van het arrest van het Hof van Justitie van 1 juli 2015, [ECLI:EU:C:2015:433](#),] genoemde verplichting voor de lidstaat om goedkeuring voor een project te weigeren brengt niet met zich dat elk bestuursorgaan in Nederland dat toestemming verleent voor een project ten volle dient te toetsen of wordt voldaan aan de uit de Kaderrichtlijn Water voortvloeiende verplichtingen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, moet er een bestuursorgaan zijn dat de bevoegdheid heeft om goedkeuring voor het project te weigeren indien niet wordt voldaan aan de Kaderrichtlijn Water. In Nederland is de Kaderrichtlijn Water geïmplementeerd in de Waterwet.

Vaststaat dat voor het project een vergunning op grond van die wet nodig is. Die vergunning kan worden geweigerd als blijkt dat niet wordt voldaan aan de Kaderrichtlijn Water. Daarmee voldoet Nederland aan de in punt 50 van het arrest van 1 juli 2015 genoemde verplichting. In deze procedure over verlening van omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan staat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, slechts ter beoordeling of er op voorhand voor het college redenen waren om aan te nemen dat de benodigde watervergunning geweigerd zou moeten worden. De rechtbank heeft derhalve de juiste toets aangelegd.

[ECLI:NL:RVS:2017:2904](#)

JnB2017, 919

MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-10-2017 (publ. 23-10-2017), SHE 17/536

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Landerd, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder i

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2a, 2.2aa, 5.13b

WABO-milieu. Omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM). Artikel 5.13b van het Bor biedt een limitatief toetsingskader. Dat wil zeggen dat, als geen van de weigeringsgronden zich voordoet, de OBM moet worden verleend.

Verweerder is hiernaast niet de bevoegd de OBM te weigeren op een buitenwettelijke grondslag. Dat doet verweerder in het bestreden besluit echter wel. In zoverre is het bestreden besluit genomen in strijd met artikel 5.13b van het Bor.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:5458](#)

JnB2017, 920

MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-10-2017 (publ. 23-10-2017), SHE 16/3833 en SHE 16/3850

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Mill en Sint Hubert, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder i

Wet milieubeheer 5.16, 7.17 lid 1

WABO-milieu. Omgevingsvergunning beperkte milieutoets. In dit geval is er een indicatie voor een risico voor de volksgezondheid. Gelet op deze indicatie heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat een milieueffectrapport moet worden opgesteld.

Weigering toekenning OBM voor wijzigen van varkenshouderij naar pluimveehouderij.

[...]

De rechtbank stelt voorop dat voor diverse milieuonderdelen die van invloed kunnen zijn op de volksgezondheid wettelijke en beleidsmatige toetsingskaders zijn gevormd, veelal op basis van heersende wetenschappelijke inzichten. Het ligt op de weg van degene die zich op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid beroept om, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten, aannemelijk te maken dat deze toetsingskaders niet toereikend zijn om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen. Er is nog geen wettelijk of beleidsmatig toetsingskader voor de

verspreiding van endotoxinen. Ook is er nog geen algemeen aanvaard wetenschappelijk inzicht. Het enkele ontbreken van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten is onvoldoende om de vergunning reeds daarom te weigeren vanwege een mogelijk volksgezondheidsrisico. Omdat voor de verspreiding van endotoxinen geen wettelijk toetsingskader bestaat, is de omstandigheid dat de emissie van fijn stof voldoet aan de normen in hoofdstuk 5 van de Wm niet relevant. Deze omstandigheid sluit niet uit dat vanwege de verspreiding van endotoxinen mogelijk een volksgezondheidsrisico kan ontstaan.

In een uitspraak van 30 mei 2017 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:2920](#)) heeft deze rechtbank in het VGO-onderzoek in combinatie met de Notitie en het Endotoxinerapport een indicatie gezien dat sprake kan zijn van een risico voor de volksgezondheid als gevolg van de verspreiding van endotoxinen voor de in het onderzoek genoemde diersoorten. Deze zaak betrof weliswaar een vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder e, van de Wabo, maar dat neemt niet weg dat sprake is van een indicatie voor een risico voor de volksgezondheid. Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de rechtbank vast dat de conclusies uit de Notitie en het Endotoxinerapport niet alleen van toepassing zijn vleeskuikens maar ook op het houden van ouderdieren. Gelet op deze indicatie heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat een milieueffectrapport moet worden opgesteld. Dit milieueffectrapport biedt een waarborg dat het uiteindelijke besluit omtrent een vergunning voor de wijziging naar een pluimveehouderij zorgvuldig wordt voorbereid, dat de risico's voor de volksgezondheid goed in kaart worden gebracht en dat alternatieven kunnen worden onderzocht om eventuele onaanvaardbare risico's te beperken. Hiermee wordt invulling gegeven aan het voorzorgsbeginsel. Overigens is de rechtbank verder van oordeel dat ten behoeve van het bestreden besluit geen uitgewerkte toetsing volgens de Notitie hoeft plaats te vinden. De resultaten van de toetsing die aan het verweerschrift zijn toegevoegd, laat de rechtbank daarom buiten beschouwing.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:5459](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-05-2014 (publ. 23-10-2017), SHE 13/3610 ([ECLI:NL:RBOBR:2014:2482](#)).
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-10-2017 (publ. 25-10-2017), BRE 17/314 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2017:6656](#)).
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-10-2017 (publ. 26-10-2017), BRE 15/1473 WABO en 16/4005 WABO ([ECLI:NL:RBZWB:2017:6752](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer

- ABRS, 25-10-2017, 201606645/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2872](#)).
- MK ABRS, 25-10-2017, 201604175/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2900](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2017, 921

MK Rechtbank Oost-Brabant, 12-10-2017 (publ. 23-10-2017), SHE 16/2269

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord Brabant, voorheen het bestuur van het Faunafonds, verweerder.

Flora- en faunawet (Ffw) 83 lid 1, 84

Beleidsregels tegemoetkoming faunaschade (gepubliceerd in de Staatscourant van 31 juli 2014 nummer 22309, in werking getreden op 2 augustus 2014 en geldig tot 1 juli 2016, hierna aangeduid met: de Beleidsregels) 7 lid 1, 9 aanhef en onderdeel g, aanhef en onder III

FLORA EN FAUNAWET. Schadevergoeding. Verweerder had in het bestreden besluit geen toepassing mogen geven aan artikel 9, aanhef en onderdeel g, aanhef en onder II en III van de Beleidsregels tegemoetkoming faunaschade omdat deze bepaling in strijd is met artikel 84, eerste lid, van de Ffw en in strijd met de rechtszekerheid.

In artikel 9, aanhef en onderdeel g, aanhef en onder II van de Beleidsregels is bepaald dat met ingang van 1 januari 2017 geen tegemoetkoming wordt verleend voor schade door vogels aan zacht fruit en pit- en steenvruchten.

In artikel 9, aanhef en onderdeel g, aanhef en onder III van de Beleidsregels is bepaald dat de tegemoetkomingen voor vogelschades, bedoeld onder II, voor het jaar 2015 worden bepaald op 60 % en voor het jaar 2016 op 30 % van de getaxeerde schade.

[...] De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit geen toepassing had mogen geven aan artikel 9, aanhef en onderdeel g, aanhef en onder II en III van de Beleidsregels omdat deze bepaling in strijd is met artikel 84, eerste lid, van de Ffw en in strijd met de rechtszekerheid. Dit artikel en artikel 6.1, tweede lid, van de Wnb verplichten verweerder niet om alle schade te vergoeden. Maar op het moment van de vaststelling van de Beleidsregels waren geen middelen voorhanden waarmee fruittelers op een efficiënte of bedrijfseconomisch verantwoorde wijze de schade aan de appels en peren zouden kunnen voorkomen. Er was op dat moment onvoldoende onderzoek gedaan. Bovendien was niet voorzienbaar dat verweerder zijn beleid zou wijzigen in de loop van een onderzoekstraject van verweerder en de organisatie van fruittelers. De fruittelers, laat staan eiseres, kan het planten of uitbreiden van het areaal appels en peren voor de beleidswijziging niet worden tegengeworpen. Maar dan geeft verweerder onvoldoende invulling aan de op hem rustende verplichting ingevolge artikel 84, eerste lid, van de Ffw en artikel 6.1, tweede lid, van de Wnb, temeer omdat in de voorgaande jaren de betreffende schade wel is vergoed. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat artikel 9, aanhef en onderdeel g, aanhef en onder II en III van de Beleidsregels kennelijk onredelijk is.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:5386](https://ecli.nl/RBOBR:2017:5386)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2017, 922

Voorzieningenrechter rechtbank Noord-Holland, 19-10-2017 (publ. 25-10-2017), HAA 17/4271 en 17/2499

Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, Regionale Uitvoeringsdienst Noord-Holland-Noord (GS), verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5 lid 1, lid 2, lid 4, 3.10 lid 1 onder a en b

WET NATUURBESCHERMING. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden. Het verzoek houdt verband met werkzaamheden die volgens verzoekster leiden tot overtreding van de Flora- en Faunawet (Ffw) en de Wet natuurbescherming (Wnb). Een deel van de werkzaamheden wordt vanaf november 2017 uitgevoerd en daarmee komt het verzoek van verzoekster neer op een verzoek om preventieve handhaving. In hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat zich met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid overtredingen van de Wnb zullen voordoen.

[ECLI:NL:RBNHO:2017:8726](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de rechtbank Noord-Holland van 19-10-2017 inzake [ECLI:NL:RBNHO:2017:8725](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vogel- en Habitatrictlijn

JnB2017, 923

HvJEU, 19-10-2017, C-281/16

Staatssecretaris van Economische Zaken.

Habitatrictlijn 1, 2, 3, 4, 9, 11

HABITATRICTLIJN. Antwoord Hof van Justitie in Luxemburg op prejudiciële vraag van de Afdeling over de verkleining van het Habitatrictlijngebied 'Haringvliet'. Het Hof verklaart voor recht dat het Uitvoeringsbesluit (EU) 2015/72 van de Commissie van 3 december 2014 tot vaststelling van een achtste bijgewerkte lijst van gebieden van communautair belang voor de Atlantische biogeografische regio, ongeldig is voor zover bij dat besluit het gebied Haringvliet (NL1000015) op die lijst is opgenomen zonder dat de Leenheerenpolder hiervan deel uitmaakt.

[ECLI:EU:C:2017:774](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Uitspraak Europees Hof van Justitie over verkleining Habitatrictlijngebied") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 924

MK CRvB, 19-10-2017, 17/810 AW, 17/1975 AW, 17/2595 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 aanhef en onder z
Regeling uitkering dienstongevallen politie van 18 oktober 2007, Stcrt. 31 oktober 2007/211 (Regeling) 5

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. SMARTENGELD. VASTSTELLING ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSPERCENTAGE. Uitleg artikel 5 Regeling uitkering dienstongevallen politie.

Raad: Tussen partijen is in de eerste plaats in geschil naar welk tijdstip het arbeidsongeschiktheidspercentage moet worden bepaald. De Regeling schrijft voor dat de vaststelling van het arbeidsongeschiktheidspercentage gebeurt door de deskundige, zodra voorzienbaar is dat de mate van arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het dienstongeval niet meer zal toenemen of afnemen, doch uiterlijk drie jaar na het dienstongeval. Nu de korpschef ervoor heeft gekozen om geen deskundige aan te wijzen en uitsluitend te varen op het arbeidsongeschiktheidspercentage van de Wet WIA, moet een andere gebeurtenis worden aangewezen die de plaats inneemt van het peilmoment dat voor de deskundige geldt. In die omstandigheden is het naar het oordeel van de Raad een redelijke toepassing van de Regeling om als peilmoment de datum te hanteren per welke het Uwv het arbeidsongeschiktheidspercentage heeft vastgesteld. Deze datum moet uiteraard wel voldoen aan de eisen die in artikel 5, tweede lid, van de Regeling zijn voorgeschreven voor de vaststelling door de deskundige.

De korpschef hanteert onder bepaalde omstandigheden in plaats van de in artikel 5, tweede lid, van de Regeling voorgeschreven maximale termijn van drie jaar een termijn van vijf jaar als uiterste tijdstip van vaststelling van het arbeidsongeschiktheidspercentage. Deze door de korpschef als vaste gedragslijn aangemerkte handelwijze is gebaseerd op CAO-afspraken en is bij een circulaire van de Minister van Veiligheid en Justitie van 18 december 2012, 3335842, met een looptijd tot en met 31 december 2014, vastgelegd. Ter zitting is gebleken dat aanpassing van de Regeling op dit onderdeel tot heden achterwege is gebleven. Of een verlenging van de termijn van drie naar vijf jaar een voor- of nadeel voor een politieambtenaar oplevert zal afhangen van de (toevallige) omstandigheden van die politieambtenaar. Omdat het een bestuursorgaan niet vrijstaat door middel van een vaste gedragslijn ten nadele van een betrokkene af te wijken van de in een algemeen verbindend voorschrift gegeven regels, is gebruikmaking van de termijn van vijf jaar in het geval van appellant alleen mogelijk voor zover hem dit niet benadeelt.

De korpschef kan niet gevolgd worden in zijn standpunt dat ook (de vaststelling van) het arbeidsongeschiktheidspercentage door het Uwv na de datum van vijf jaar na het dienstongeval van appellant kan worden betrokken bij de bepaling van de hoogte van het

smartengeld. Voor een dergelijke handelwijze ontbreekt enig aanknopingspunt in de Regeling en de vaste gedragslijn. Reeds daarom komt, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, aan de arbeidsongeschiktheidspercentages die betrekking hebben op 2014 (2,4%) en 2015 (18,17%) geen betekenis toe.

Met ingang van 29 oktober 2012 heeft het Uvw aan appellant een WGA-uitkering toegekend vanwege een arbeidsongeschiktheid van 43%. Met dit besluit heeft het Uvw, als bevoegd orgaan voor de uitvoering van arbeidsongeschiktheidsregelingen, bij appellant voor het eerst de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld. Bij deze toekenning is anders dan de korpschef heeft laten weten niet eveneens een praktische arbeidsongeschiktheid van 0% vastgesteld. De ingangsdatum van de WGA-uitkering is gelegen binnen vijf jaar na het dienstongeval. Omdat de korpsbeheerder aanvaardt dat het arbeidsongeschiktheidspercentage van de Wet WIA tevens de arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het dienstongeval weergeeft, is er geen grond om de 43% niet aan te merken als het arbeidsongeschiktheidspercentage als bedoeld in artikel 5, tweede lid, van de Regeling. Hierbij hoort ingevolge artikel 5, derde lid, van de Regeling een smartengeld van 37,5%. De Raad merkt op dat appellant aldus niet wordt benadeeld door het gebruikmaken van een uiterste termijn van vijf jaar.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3615](#)

JnB2017, 925

MK Rechtbank Den Haag, 19-09-2017 (publ. 27-10-2017), SGR 17/539

minister van Defensie, verweerder.

'Tijdelijke regeling tegemoetkoming en ondersteuning slachtoffers blootstelling chroom VI houdende stoffen defensie' (Coulanceregeling) 2.2

MILITAIR AMBTENARENRECHT. CHROOM-VI. AFWIJZING TEGEMOETKOMING. 1.

Onvoldoende aannemelijk is dat eiser tijdens het verrichten van (schoonmaak)werkzaamheden is blootgesteld aan chroom-VI-houdende stoffen. De enkele stelling dat eiser werkzaamheden heeft verricht in een ruimte waar ook met chroom-VI-houdende stoffen werd gewerkt, is niet voldoende voor de conclusie dat eiser gedurende een periode van minimaal een jaar dermate is blootgesteld aan chroom-VI-houdende stoffen dat sprake is van een voorstelbare relatie tussen de werkzaamheden van eiser en de aandoening waaraan hij lijdt. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voor een tegemoetkoming in aanmerking komt. 2. Vastgesteld is dat eiser niet direct met chroom-VI-houdende stoffen heeft gewerkt, noch een functie heeft vervuld waarbij directe blootstelling aan deze stoffen in de rede lag. Naar het oordeel van de rechtbank kan van verweerder verder onderzoek redelijkerwijs niet worden gevergd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:10703](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 926

MK Rechtbank Gelderland, 18-10-2017 (publ.) 25-10-2017, 17/1359

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

ZW 19aa

ZIEKTEWET. UITLOOPTERMIJN. Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat onder het recht op ziekgeld als bedoeld in artikel 19aa, tweede lid, van de ZW een toegekend recht op ziekgeld moet worden verstaan. Dit recht eindigt niet ogenblikkelijk, maar wegens zorgvuldigheidsredenen pas na een uitlooptermijn van een maand, om de verzekerde enige tijd te gunnen om zich voor te bereiden op de verandering in zijn situatie. Indien de verzekerde niet eerder ziekgeld is toegekend, is immers geen sprake van een verandering in zijn situatie waarop hij zich moet kunnen voorbereiden. Verweerder heeft terecht geen uitlooptermijn in acht genomen.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:5419](https://ecli.nl/RBGEL:2017:5419)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 927

MK Rechtbank Gelderland, 11-10-2017 (publ. 24-10-2017), 17/216

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, verweerder.

Jeugdwet 3.2, 8.1.1

Verordening Jeugdhulp 2015 van de gemeente Arnhem (Verordening) 6 lid 5

JEUGDWET. AFWIJZING PGB. De door verweerder getroffen voorzieningen op het gebied van jeugdhulp dienen in beginsel als passend te worden aangemerkt. Eiser moet in ieder geval allereerst onderbouwen waarom door de inzet van de jeugdhulp zoals door verweerder is geïndiceerd niet wordt voldaan aan de uit artikel 3.2 van de Jw voortvloeiende verplichting om zodanige hulp te leveren dat hij gezond en veilig op kan groeien. Indien eiser hierin slaagt en een pgb derhalve aangewezen is, moet eiser vervolgens onderbouwen waarom jeugdhulp van iemand uit het sociale netwerk tot een beter resultaat leidt. I.c. is niet voldaan aan de motiveringsplicht.

Afwijzing aanvraag om een persoonsgebonden budget (pgb) van 20 uur per week voor jeugdhulp op grond van de Jeugdwet (Jw) in de vorm van informele zorg.

Rechtbank: Gelet op het (...) onderzoeks- en beoordelingskader, de stukken van het dossier en het verhandelde ter zitting is de rechtbank van oordeel dat verweerder het onderzoek naar de nodige hulp voldoende zorgvuldig heeft voorbereid en de op grond van het onderzoek vastgestelde benodigde hulp deugdelijk heeft gemotiveerd. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking.

Verweerder is al langere tijd intensief betrokken bij het gezin van eiser. Aan de hand van een eerdere hulpvraag van het gezin, zoals die door de moeder van eiser is geformuleerd

tijdens het gesprek met een wijkteamcoach op 24 maart 2015, heeft verweerder eiser geplaatst bij [de Instelling] , alwaar een observatie- en diagnostiektraject is uitgevoerd en is vastgesteld wat de problemen en stoornissen van eiser zijn. Vervolgens heeft verweerder, mede op basis van het advies van [de Instelling] en het betrokken wijkteam, bepaald welke hulp naar aard en omvang nodig is voor eiser en heeft verweerder de voorzieningen van jeugdhulp getroffen (...). De dagbehandeling en DDT hebben als doel dat eiser zich ontwikkelt op het gebied van onder andere communicatie, spel, sociaal-emotionele vaardigheden en zelfredzaamheid, alsmede het leren gevarieerder te eten ter stimulering van de lichamelijke en emotionele gezondheid. De ambulante gezinsondersteuning heeft als doel het zorgdragen voor een transfer vanuit de dagbehandeling bij [de Instelling] en DDT naar de thuissituatie, onder andere op het gebied van het leren gevarieerder te eten. De overige voorzieningen zijn getroffen ter ontlasting van het gezin. De rechtbank stelt hierbij vast dat verweerder zich, waar nodig, heeft laten voorzien van specifiek deskundig advies. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat de wijkteams bestaan uit medewerkers met een relevante hoger beroepsopleiding op het gebied van gedragswetenschappen en relevante werkervaring op dat gebied. Daarnaast heeft verweerder ter indicatie en advies [de Instelling] ingeschakeld, een erkende deskundige instelling die zorg en ondersteuning biedt en deze ook reeds geruime tijd aan eiser heeft geboden. Eiser heeft ook niet weersproken dat [de Instelling] ter zake deskundig is en goed zicht heeft op de problemen en stoornissen van en benodigde hulp voor eiser.

De door verweerder getroffen voorzieningen op het gebied van jeugdhulp dienen derhalve in beginsel als passend te worden aangemerkt.

Vervolgens dient de rechtbank dan de vraag te beantwoorden of verweerder op goede gronden heeft geweigerd aan eiser een pgb te verstrekken om hem in staat te stellen de jeugdhulp te betrekken van zijn moeder.

Zoals (...) is weergegeven bepaalt artikel 8.1.1, tweede lid onder b, van de Jw dat verweerder slechts een pgb dient te verstrekken als de jeugdige of zijn ouders zich gemotiveerd op het standpunt stellen dat zij de individuele voorziening die wordt geleverd door een aanbieder, niet passend achten. Artikel 6, vijfde lid, van de Verordening bepaalt voorts dat de jeugdige aan wie een pgb wordt verstrekt de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk, op voorwaarde dat door de jeugdige voldoende gemotiveerd is dat dit tot betere en efficiëntere ondersteuning leidt en doelmatiger is dan het betrekken van de jeugdhulp van een persoon buiten het sociale netwerk.

Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit mee dat eiser in ieder geval allereerst moet onderbouwen waarom door de inzet van de jeugdhulp zoals door verweerder is geïndiceerd niet wordt voldaan aan de uit artikel 3.2 van de Jw voortvloeiende verplichting om zodanige hulp te leveren dat hij gezond en veilig op kan groeien. Indien eiser hierin slaagt en een pgb derhalve aangewezen is, moet eiser vervolgens onderbouwen waarom jeugdhulp van iemand uit het sociale netwerk tot een beter resultaat leidt.

In het licht van de (...) genoemde bepalingen is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden het pgb heeft geweigerd. Met de enkele niet onderbouwde stelling dat

de geboden ambulante gezinsondersteuning niet effectief was vanwege eisers eenkennigheid en hij de beste ontwikkeling heeft laten zien onder de begeleiding en zorg van zijn moeder is niet voldaan aan de uit deze bepalingen voortvloeiende motiveringsplicht. (...)

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:5286](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 928

ABRS, 25-10-2017, 201607724/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 15 lid 5, lid 6

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Toepassing artikel 15, vijfde en zesde lid van de Awir. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de aanvraag van [appellante] van 18 [lees: 17] december 2013 niet alleen betrekking heeft op toeslagjaar 2013, maar, nu de Belastingdienst/Toeslagen pas eerst op 7 november 2015 op die aanvraag heeft beslist en geen schriftelijke mededeling heeft gedaan als bedoeld in voormeld zesde lid, ook op 2014 en - een deel van - 2015. Bij besluit van 7 november 2015 heeft de dienst alleen beslist op de aanvraag, voor zover die betrekking heeft op 2013. Dit betekent dat [appellante] terecht aanvoert dat de Belastingdienst/Toeslagen nog een beslissing dient te nemen op de aanvraag, voor zover die betrekking heeft op 2014 en - een deel van - 2015.

[ECLI:NL:RVS:2017:2897](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 929

MK ABRs, 25-10-2017, 201609502/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Wav 2016

WAV. Boete. Uitleg 'arbeid in de niet-zakelijke sfeer' ingevolge de Beleidsregel Wav 2016. De door de minister gegeven uitleg, dat geen sprake is van arbeid in de niet-zakelijke sfeer indien de verrichte werkzaamheden voortvloeien uit bedrijfsmatige activiteiten en gericht zijn op het verwerven van inkomsten, acht de Afdeling niet onredelijk. De rechtbank heeft ten onrechte aan de omstandigheid dat [wederpartij] als een culturele algemeen nut beogende

instelling (ANBI) is geregistreerd doorslaggevende betekenis toegekend. Dat [wederpartij] op zichzelf geen winstoogmerk heeft en een algemeen maatschappelijk doel dient, laat onverlet dat naast de vraag of de activiteiten van de onderneming commercieel van aard zijn, ook moet worden gekeken naar de aard van door de vreemdelingen verrichte werkzaamheden. Aan de hand van het geheel van feiten en omstandigheden kan pas worden beoordeeld of aannemelijk is of met de verrichte activiteiten in strijd met de doelstellingen van de Wav wordt gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2017:2901](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2017, 930

MK ABRS, 25-10-2017, 201605169/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appelllant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:4 lid 2

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 7, 8, 18b

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:616, 7:623

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. Nu het uitbetalingstijdstip niet in de Wmm omschreven staat, kan het niet tijdig betalen van het wettelijk minimumloon niet als overtreding worden aangemerkt of, zoals de minister stelt, worden gelijkgesteld met 100% onderbetaling van het minimumloon. Minister was niet bevoegd om bestuurlijke boete op te leggen.

[...] bestuurlijke boete opgelegd [...] voor 25 overtredingen van de Wmm [...].

[...] Ingevolge artikel 5:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) wordt een bestuurlijke sanctie slechts opgelegd indien de overtreding en de sanctie bij of krachtens een aan de gedraging voorafgaand wettelijk voorschrift zijn omschreven. In artikel 18b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wmm wordt het niet of onvoldoende nakomen van de op de werkgever rustende verplichting tot girale betaling van het minimumloon als overtreding aangemerkt. Hoewel bij het berekenen van het verschuldigde minimumloon - en derhalve voor het vaststellen van mogelijke onderbetaling - op grond van artikel 8 van de Wmm de uitbetalingstermijn een factor vormt en artikel 9 en 11 van de Wmm voor bijzondere gevallen bepalen wanneer de uitbetaling van het minimumloon moet geschieden, noemt de wet niet het uitbetalingstijdstip waarop het minimumloon moet zijn voldaan. Gelet op het bepaalde in artikel 5:4, tweede lid, van de Awb, is het in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel om de overtreden bepaling ruimer uit te leggen door daarbij de civielrechtelijk geldende termijnen voor loonbetaling als bedoeld in artikel 7:616 en 7:623 van het Burgerlijk Wetboek te betrekken. Nu het uitbetalingstijdstip niet in de Wmm omschreven staat, kan het niet tijdig betalen van het wettelijk minimumloon niet als overtreding worden aangemerkt of, zoals de minister stelt, worden gelijkgesteld met 100% onderbetaling van

het minimumloon. De bedoeling van de wetgever volgens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 18b van de Wmm en het schrappen van artikel 18c (oud) van de Wmm, maken het voorgaande niet anders.

Gezien het vorenstaande is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de door de minister geconstateerde feiten dan ook geen overtredingen van de Wmm opleveren. Hij was daarom niet bevoegd om de bestuurlijke boete aan [wederpartij] op te leggen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2907](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 931

MK ABRS, 25-10-2017, 201702922/1/A3 en 201702923/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie.

EVRM 10

Grondwet 45

Wet openbaarheid van bestuur 1, 10, 11

Reglement van orde voor de ministerraad 17, 25, 26

Instellingsbesluit Ministeriële Commissie Crisisbeheersing 2013 2, 3, 4

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Minister is niet gehouden alle verslagen van de Ministeriële Commissie Crisisbeheersing (MCCb) openbaar te maken. Net als voor de ministerraad, geldt voor de MCCb het zogenoemde geheimhoudingsregime.

Minister heeft zich, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 11 van de Wob, op het standpunt mogen stellen dat het belang bij openbaarheid niet opweegt tegen de met de weigering beschermde belangen. De NOS en anderen zijn in het licht van artikel 10, tweede lid, van het EVRM niet op onrechtmatige wijze belemmerd in hun aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM ontleende recht om inlichtingen van de overheid te ontvangen.

[Gedeeltelijke afwijzing] [...] verzoeken van de NOS en anderen om op grond van de Wob informatie te verstrekken over de besluitvorming rond de afwikkeling van de ramp met het Malaysia Airlines-vliegtuig met vluchtnummer MH17 dat op 17 juli 2014 in Oekraïne is neergestort, [...].

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 15 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2217](#)) vooronderstelt de Wob het belang van openbaarmaking voor een goede en democratische besluitvorming als een op zichzelf staand belang en is het gewicht van dit belang niet afhankelijk van het onderwerp waarop de documenten betrekking hebben. Dit betekent dat uit de [...] uitspraak van 1 oktober 2014 [ECLI:NL:RVS:2014:3559](#) niet kan worden afgeleid dat aan het zwaarwegende belang van openbaarheid van overheidsinformatie vanwege de aard van de bestuurlijke aangelegenheid of de documenten waar om wordt gevraagd, meer gewicht kan toekomen. Dat de afwikkeling van de vliegtuigramp met de MH17 grote maatschappelijke impact heeft gehad en tot veel maatschappelijke discussie heeft geleid en dat het

journalistiek belang groot is, zijn dan ook geen belangen die op grond van Wob in de belangenafweging een rol kunnen spelen. De vraag of op grond van artikel 10 van het EVRM dergelijke belangen niettemin een zelfstandige rol kunnen spelen in de belangenafweging zal de Afdeling in overweging 12.2 beantwoorden.

[...] 12.2 Tussen partijen is niet in geschil dat uit het MHB-arrest [arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 november 2016 [red: lees 8 november 2016], [ECLI:CE:ECHR:2016:1108JUD001803011](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2016/1108jud001803011), Magyar Helsinki Bizottság v. Hongarije], volgt dat de NOS en anderen als persorganen aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM een recht op inlichtingen van de overheid ontleen, welk recht overigens is onderworpen aan beperkingen welke ingevolge het tweede lid van artikel 10 van het EVRM gesteld mogen worden. Tussen partijen is wel in geschil welke gevolgen hieraan, mede in het licht van het MHB-arrest, dienen te worden verbonden. De Afdeling overweegt hierover als volgt.

Artikel 10 van het EVRM vereist niet dat alle informatie verstrekt wordt of openbaar wordt gemaakt en biedt staten die partij zijn bij het verdrag de mogelijkheid bij wet beperkingen te verbinden aan het verstrekken dan wel openbaar maken van gegevens en documenten. Met de bepalingen betreffende de weigeringsgronden in de Wob is inmenging in het in artikel 10, eerste lid, van het EVRM gewaarborgde recht om inlichtingen te ontvangen bij wet voorzien. De Afdeling stelt voorop dat er in het algemeen van mag worden uitgegaan dat de wetgever bij het formuleren van de weigeringsgronden in de artikelen 10 en 11 van de Wob heeft voorzien in beperkingen die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving met het oog op de in artikel 10, tweede lid, van het EVRM genoemde belangen. De weigeringsgronden van de Wob strekken ter bescherming van een of meer van deze belangen. Dit uitgangspunt staat er evenwel niet aan in de weg dat een verzoeker aangeeft dat en waarom in zijn concrete situatie aan dit uitgangspunt niet kan worden vastgehouden. Het ligt dan op de weg van de verzoeker om zeer bijzondere omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken die zouden meebrengen dat de verzoeker, ondanks toepassing van de Wob, in de uitoefening van het specifieke recht om op grond van artikel 10, eerste lid, van het EVRM inlichtingen te ontvangen, wordt belemmerd zonder dat dit op grond van artikel 10, tweede lid, van het EVRM is gerechtvaardigd. Indien wordt aangenomen dat dergelijke bijzondere omstandigheden zich voordoen en een weigering om inlichtingen te verstrekken niet op grond van artikel 10, tweede lid, van het EVRM kan worden gerechtvaardigd, zal een weigering in strijd zijn met artikel 10 van het EVRM. In het geval een absolute weigeringsgrond aan de weigering ten grondslag is gelegd, wordt dan de desbetreffende bepaling van de Wob ingevolge artikel 94 van de Grondwet buiten toepassing gelaten. Indien een relatieve weigeringsgrond aan de weigering ten grondslag is gelegd, zal het ontbreken van een rechtvaardiging als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van het EVRM in beginsel tot uitdrukking kunnen komen bij uitleg en toepassing van de bepalingen van de Wob waarin de relatieve weigeringsgrond is neergelegd.

Aan aspecten die voor de beoordeling van een Wob-verzoek in beginsel niet van belang zijn, zoals de hoedanigheid van de verzoeker en het onderwerp van het verzoek, komt bij de vraag naar toepasselijkheid van artikel 10, eerste lid, van het EVRM en bij de vraag of zich een rechtvaardiging als bedoeld in het tweede lid van dit artikel voordoet, wél

betekenis toe.

[...] Het voorgaande leidt evenwel niet tot vernietiging van de uitspraken, voorzover aangevallen door de NOS en anderen. Na met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennis te hebben genomen van de door de minister geweigerde documenten is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de minister zich, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 11 van de Wob, op het standpunt heeft mogen stellen dat het belang bij openbaarheid niet opweegt tegen de met de weigering beschermde belangen, te weten: het belang van de betrekkingen van Nederland met andere staten en met internationale organisaties, het belang van de eerbieding van de persoonlijke levenssfeer, het voorkomen van onevenredige benadeling en het beschermen van persoonlijke beleidsopvattingen. Zeer bijzondere omstandigheden die zouden meebrengen dat van een ongerechtvaardigde belemmering als hiervoor bedoeld sprake is, zijn niet aannemelijk gemaakt. De enkele stelling van de NOS en anderen dat zij journalisten zijn, is hiertoe onvoldoende. Voorts heeft het feit dat het maatschappelijke belang bij openbaarmaking groot is, reeds voldoende plaats gekregen in de artikelen 10 en 11 van de Wob en de belangenafweging die met toepassing van deze artikelen heeft plaatsgevonden. Bij het voorgaande is van betekenis dat de minister een groot deel van de verzochte informatie via de wel openbaar gemaakte documenten aan de NOS en anderen heeft verstrekt en dat ook via andere kanalen, waaronder diverse briefings aan de Tweede Kamer, persconferenties en het rapport "Evaluatie nationale crisisbeheersingsorganisatie vlucht MH17" van de Universiteit Twente van 9 december 2015, veel informatie over de MH17-ramp openbaar is gemaakt.

Het voorgaande betekent dat de NOS en anderen in het licht van artikel 10, tweede lid, van het EVRM niet op onrechtmatige wijze zijn belemmerd in hun aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM ontleende recht om inlichtingen van de overheid te ontvangen. [...]

[...] Ingevolge artikel 26, derde lid, van het reglement van orde voor de ministerraad, is de geheimhoudingsplicht van overeenkomstige toepassing met betrekking tot de vergaderingen van de onderraden en commissies uit de ministerraad. Ten aanzien van het geheimhoudingsregime is de MCCb derhalve gelijkgeschakeld met de ministerraad. [...] Gegeven het geldende geheimhoudingsregime, de opdracht om de eenheid van het regeringsbeleid te bevorderen en de gevoelige aard van de onderwerpen die binnen de MCCb worden besproken, heeft de minister het belang om onevenredige benadeling te voorkomen zwaarder mogen laten wegen dan het belang dat is gemoeid met openbaarmaking. [...]

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de minister gehouden is alle MCCb [red: Ministeriële Commissie Crisisbeheersing]-verslagen en de MCVO [red: Ministeriële Commissie Vliegcramp Oekraïne]-verslagen openbaar te maken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2883](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Vergaderverslagen van ministerieel crisisteam MH17 hoeven niet openbaar") uitgebracht.

MK Rechtbank Midden-Nederland, 24-10-2017 (publ. 25-10-2017), UTR 16/5117-T

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De geheimhoudingsplicht en het daaraan gekoppelde verschoningsrecht van advocaten is geen 'lex specialis' die derogert aan de Wob. Artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht (het beroepsgeheim voor advocaten), noch artikel 218 van het Wetboek van Strafvordering (het verschoningsrecht voor advocaten) zijn aan te merken als bijzondere openbaarmakingsregelingen met een uitpuittend karakter. Deze artikelen zijn daarvoor namelijk niet specifiek genoeg; zij bieden onvoldoende inzicht welke gegevens geheimgehouden moeten worden. De door derde-partij aangehaalde Gedragsregels voor advocaten, waarin dat wel is uitgewerkt, is geen wet in formele zin. De rechtbank ziet in de uitspraak van de ABRvS van 27 september 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2605](#)) steun voor haar standpunt dat het verschoningsrecht van derde-partij niet zonder meer voorgaat op de Wob.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:5320](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 933

MK ABRS, 25-10-2017, 201705783/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans: de minister van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 4

Vb 2000 1.24 lid 1, 1.27

ASIEL. Nareis. Het opnemen van het mvv-vereiste in artikel 29, vierde lid, van de Vw 2000 laat onverlet dat niet voorbij kan worden gegaan aan de duidelijke tekst van artikel 1.27 van het Vb 2000 en dat, afgezien daarvan, de mvv deel uitmaakt van het reguliere vreemdelingenrecht. De minister heeft de aanvraag ten onrechte niet beoordeeld aan de hand van het recht dat gold op het tijdstip van ontvangst ervan.

De wetgever heeft ervoor gekozen om gezinshereniging met een vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend te regelen in het kader van de regels over de asielpcedure. In artikel 29, vierde lid, van de Vw 2000 heeft de wetgever een mogelijkheid opgenomen om een mvv aan te vragen voor de toegang tot die procedure. Het opnemen van het mvv-vereiste in artikel 29, vierde lid, van de Vw 2000 laat echter onverlet dat niet voorbij kan worden gegaan aan de duidelijke tekst van artikel 1.27 van het Vb 2000 en dat, afgezien daarvan, de mvv deel uitmaakt van het reguliere vreemdelingenrecht. De wetgever heeft voor een mvv die in het kader van een nareisprocedure is gevraagd de toepasselijkheid van artikel 1.27 van het Vb 2000 niet uitgezonderd. Voorts is de inwerkingtreding van de Wet tegengaan huwelijksdwang en de

wijziging van de Vc 2000 per 5 december 2015 voor de vreemdeling niet gunstiger, nu vóór die inwerkingtreding en wijziging een minimumleeftijd gold van 15 jaar (zie Wijzigingsbesluit Vc 2000 2013/5) voor de erkenning van een huwelijk tussen een vreemdeling en referent. De rechtbank heeft gelet hierop terecht geoordeeld dat de minister de aanvraag ten onrechte niet heeft beoordeeld aan de hand van het recht dat gold op het tijdstip van ontvangst ervan.

[ECLI:NL:RVS:2017:2914](https://ecli.nl/RVS:2017:2914)

JnB2017, 934

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-10-2017, AWB 17/14047

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans: de minister van Veiligheid en Justitie.
Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Eritrea. In dit geval hebben verzoeker en referente er een groot belang bij hebben dat zij spoedig met elkaar worden herenigd. Verweerder dient hangende de beroepsprocedure het DNA-onderzoek aan verzoeker en referente aan te bieden en daarvoor de kosten te dragen.

Verzoeker vraagt verblijf bij zijn moeder (referente), die een verblijfsvergunning asiel heeft gekregen. Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker afgewezen omdat referente in eerste instantie heeft verklaard dat verzoeker haar pleegkind is, maar gaande de procedure heeft zij verklaard dat verzoeker haar biologische kind is. Dit laatste heeft referente niet met documenten of anderszins aangetoond.

Naar door referente is gesteld en door verweerder niet is betwist, bevindt verzoeker - die minderjarig is - zich momenteel in Soedan. Daar verblijft hij en wordt hij verzorgd door de echtgenoot van referente. Aan die echtgenoot heeft verweerder, zo is ter zitting duidelijk geworden, inmiddels al wel een mvv-nareis verleend. Om in vervolg daarop in Nederland in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, tweede lid, Vw dient de echtgenoot binnen drie maanden na verstrekking van de mvv naar Nederland te komen. Ter zitting heeft referente verklaard dat als niet voor die tijd ook aan verzoeker een mvv-nareis is verleend, zij zich genoodzaakt ziet tijdelijk naar Soedan af te reizen om hem daar te verzorgen. Onder deze omstandigheden moet worden gesteld dat verzoeker en referente er een groot belang bij hebben dat zij spoedig met elkaar worden herenigd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient dat belang zwaarder te wegen dan het belang van verweerder bij het handhaven van zijn standpunt dat DNA-onderzoek niet is aangewezen. Daarbij betreft de voorzieningenrechter dat referente zich al wel zelf heeft ingespannen om de identiteit van verzoeker en haar gezinsband met hem op andere wijze dan met een geboorteakte van verzoeker te staven, te weten door het overleggen van het groeiboekje en het zelf initiëren van een DNA-onderzoek. Daarbij betreft de voorzieningenrechter voorts dat een genetische vaststelling van de gestelde biologische band tussen verzoeker en referente niet alleen zowel de identiteit van verzoeker als de gezinsband met referente kunnen staven, maar dat die vaststelling ook van invloed kan zijn op geloofwaardigheid van de overige verklaringen van referente, zoals die over het groeiboekje en de biologische vader van verzoeker van wie door referente wel een zogenoemde 'toestemmingsverklaring' is overgelegd. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat

verweerder, overeenkomstig het verzoek om een voorlopige voorziening, zal worden opgedragen om hangende de beroepsprocedure alsnog het in paragraaf C1/4.4.6 Vc bedoelde DNA-onderzoek aan verzoeker en referente aan te bieden en daarvoor de kosten te dragen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12262](https://ecli.nl/RBDHA:2017:12262)

JnB2017, 935

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-10-2017, NL17.8654 (beroep), NL17.8655 (voorlopige voorziening)

minister van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 28

ASIEL. Afwijzing aanvraag als kennelijk ongegrond omdat eiser zijn vingers heeft gemanipuleerd. Verweerder had het asielrelaas van eiser ook inhoudelijk moeten beoordelen.

Verweerder heeft in zijn beleid, neergelegd in paragraaf C2/7 van de Vreemdelingen-circulaire 2000, vermeld dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) eerst nadat hij heeft beoordeeld of een aanvraag ongegrond is, beoordeelt of de aanvraag tevens als kennelijk ongegrond kan worden afgewezen. Door de aanvraag als kennelijk ongegrond af te wijzen omdat eiser zijn vingers heeft gemanipuleerd en, hetgeen verweerder overigens niet nader heeft gemotiveerd, kennelijk valse verklaringen heeft afgelegd, heeft verweerder dit nagelaten. De rechtbank is van oordeel dat verweerder het asielrelaas van eiser inhoudelijk moet beoordelen. In dit geval, waarin verweerder de identiteit, nationaliteit en herkomst geloofwaardig heeft geacht, betekent dit dat verweerder zal moeten motiveren of de in het voornemen op pagina 3, onder het tweede en derde gedachtestreepje, geduide relevante elementen al dan niet geloofwaardig zijn, en of eventueel door verweerder geloofwaardig geachte elementen van eisers asielrelaas voldoende zwaarwegend zijn voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. Dat verweerder het onwenselijk acht om personen als eiser, die het onderzoek naar hun vingerafdrukken frustreren, te 'belonen' met een inhoudelijke beoordeling van hun asielaanvraag, moge zo zijn, maar een juridische grondslag om asielaanvragen in zulke gevallen buiten behandeling te laten ontbreekt in de Vreemdelingenwet 2000 en in Richtlijn 2013/32/EU (de Procedurerichtlijn).

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12050](https://ecli.nl/RBDHA:2017:12050)

JnB2017, 936

MK Rechtbank Den Haag, Team handel, 18-10-2017, C-09-519360-HA ZA 16-1136

Nederlands Juristen Comité voor de Mensenrechten tegen de Staat der Nederlanden
Vluchtelingenverdrag 1(F)

ASIEL. Overheidsaansprakelijkheid. Collectieve actie NJCM en de uit Afghanistan afkomstige X, een voormalig officier bij de Khad/Wad, over gestelde onjuiste toepassing van het Unierecht door de Afdeling in de zaak van X aan wie artikel 1F Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen.

1. Ontvankelijkheid NJCM: de vordering ziet op een bestendige lijn in de rechtspraak van de Afdeling die in de zaak van X is toegepast. De bescherming die voormalig KhAD/WAD (onder-) officieren kunnen ontlenen aan de toepasselijke Köbler-norm, verschilt niet van de bescherming die X daaraan kan ontlenen. Ook overigens verzet de aard van de toe te passen norm zich niet tegen toepasselijkheid daarvan op de gebundelde belangen van voormalig KhAD/WAD (onder-) officieren in deze zaak.

2. Ten gronde komt de rechtbank komt niet toe aan toetsing van de vraag of de Afdeling het Unierecht onjuist heeft toegepast, aangezien de als onrechtmatig bestempelde uitspraak van de Afdeling geen betrekking had/kon hebben op het tegenwerpen van artikel 1F. Daarover was reeds bij uitspraak van 13 mei 2008 beslist. De bestreden uitspraak van de Afdeling had alleen betrekking op de toetsing aan de artikelen 3 en 8 EVRM. Het Unierechtelijk doeltreffendheidsbeginsel vergt niet dat het gezag van gewijsde opzij gezet wordt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11809](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/11809)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 937

HvJEU, 25-10-2017, C-201/16

Shiri tegen Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 27 lid 1, 29 lid 1 lid 2

DUBLINVERORDENING. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de in artikel 29, leden 1 en 2, van de Dublinverordening gestelde termijn van zes maanden, gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op de verzoekende lidstaat, zonder dat vereist is dat de verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. Een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit die termijn van zes maanden is verstreken.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 29, lid 2, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, moet in die zin worden uitgelegd dat indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de in artikel 29, leden 1 en 2, van deze verordening gestelde termijn van zes maanden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat op de verzoekende lidstaat, zonder dat vereist is dat de verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen.

2) Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten in die zin worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken. Het recht dat krachtens een nationale regeling zoals die aan de orde in het hoofdgeding toekomt aan een dergelijke persoon om in het kader van een beroep tegen het overdrachtsbesluit omstandigheden aan te voeren die dateren van na de vaststelling ervan, voldoet aan deze verplichting om te voorzien in een doeltreffend en snel rechtsmiddel.

[ECLI:EU:C:2017:805](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/cr/2017/805)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 938

MK ABRS, 23-10-2017, 201705800/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans: de minister van Veiligheid en Justitie.
Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. De minister betoogt terecht dat het Italiaans bevel tot uitzetting betrekking heeft op de status van de vreemdeling en geen besluit in een asielprocedure van de vreemdeling inhoudt. De door de rechtbank betrokken omstandigheid dat het bevel niet de mogelijkheid vermeldt om een verzoek om een voorlopige voorziening aanhangig te maken, geeft geen aanleiding om ervan uit te gaan dat Italië geen daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een bevel tot uitzetting biedt. De minister heeft daarom terecht in de enkele afgifte van het bevel tot uitzetting geen aanwijzing gezien dat hij ten aanzien van Italië niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.

De minister betoogt terecht dat het Italiaans bevel tot uitzetting van 1 september 2016 betrekking heeft op de status van de vreemdeling en geen besluit in een asielprocedure van de vreemdeling inhoudt. Dat in dit bevel is vermeld dat de vreemdeling op 31 augustus 2016 komend vanuit Zwitserland onder Verordening (EU) nr. 604/2013 (PB 2013, L180; hierna: de Dublinverordening) in Italië is toegelaten, zoals de vreemdeling in de schriftelijke uiteenzetting stelt, is geen aanwijzing dat dit bevel desondanks mede naar aanleiding van een asielaanvraag is gegeven. De vreemdeling heeft voorts niet verklaard dat hij na zijn overdracht door Zwitserland op 31 augustus 2016 in Italië een asielwens heeft geuit. Hij heeft ook geen stukken met betrekking tot een op of na die datum begonnen Italiaanse asielprocedure overgelegd. Daarbij kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn in Zwitserland gedane asielaanvraag geldt als een asielaanvraag die in Italië in behandeling is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2289](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/cr/2017/2289)). Ook uit de door de rechtbank in haar oordeel betrokken omstandigheid dat de vreemdeling krachtens artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dublinverordening bij Italië is geclaimd, volgt niet dat daar

een asielaanvraag van hem in behandeling is, nu de grondslag van de claim onjuist kan zijn, hetgeen de vreemdeling in de zienswijze op het voornemen ook naar voren heeft gebracht. Daarbij overweegt de Afdeling dat wat betreft de vreemdeling niet is gebleken van registratie in Italië onder een Eurodac-nummer beginnend met een 1. Een dergelijke registratie is gelet op artikel 24, vierde lid, gelezen in verbinding met artikel 9, eerste lid, van de Eurodac-verordening (EU) nr. 603/2013 (PB 2013 L 180) gereserveerd voor personen die verzoeken om internationale bescherming. Voorts valt niet in te zien dat de vreemdeling geen daadwerkelijke kans heeft gehad zijn asielwens in Italië te bevestigen. Het mondeling uiten van een asielwens ten overstaan van de Italiaanse autoriteiten is immers reeds voldoende. Het bevel tot uitzetting stond daaraan niet in de weg. De vreemdeling kon bovendien tegen een dreigende uitzetting uit Italië in rechte opkomen, hetgeen hij naar eigen zeggen ook heeft gedaan. De door de rechtbank betrokken omstandigheid dat het bevel niet de mogelijkheid vermeldt om een verzoek om een voorlopige voorziening aanhangig te maken, geeft geen aanleiding om ervan uit te gaan dat Italië geen daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een bevel tot uitzetting biedt. De minister heeft daarom terecht in de enkele afgifte van het bevel tot uitzetting geen aanwijzing gezien dat hij ten aanzien van Italië niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan. De rechtbank heeft ten onrechte aanleiding gezien de minister te gelasten bij de Italiaanse autoriteiten nadere informatie op te vragen. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2017:2857](#)

JnB2017, 939

HvJEU, Conclusie advocaat-generaal Y. Bot, 24-10-2017, C-353/16

MP tegen Verenigd Koninkrijk.

Richtlijn 2004/83/EG 2 e, 15 b

DEFINITIERIERICHTLIJN. Het reële risico op ernstige schade aan de lichamelijke of geestelijke gezondheid van de verzoeker indien hij wordt teruggestuurd naar het land van herkomst, als gevolg van een eerdere foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, waarvoor het herkomstland verantwoordelijk is, valt niet onder de definitie die is opgenomen in artikel 2, onder e), juncto artikel 15, onder b), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

[ECLI:EU:C:2017:795](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 940

HvJEU, Conclusie advocaat-generaal M. Szpunar, 24-10-2017, C-316/16 en C-424/16

B tegen Duitsland.

Richtlijn 2004/38/EG 16, 27, 28

VERBLIJFSRICHTLIJN. 1. Het bezit van een duurzaam verblijfsrecht in de zin van de Verblijfsrichtlijn is een voorwaarde om in aanmerking te komen voor de verhoogde bescherming tegen verwijdering. 2. Algehele beoordeling banden van integratie met de gastlidstaat tijdens de tien jaar voorafgaand aan het besluit tot verwijdering.

In zaak C-424/16:

„1) Het bezit van een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikel 16 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011, is een voorwaarde om in aanmerking te komen voor de verhoogde bescherming krachtens artikel 28, lid 3, onder a), van deze richtlijn.

2) De uitdrukking ‚de laatste tien jaar‘ in artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat het daarbij gaat om een ononderbroken tijdvak, waarbij wordt teruggeteld vanaf het precieze moment waarop de vraag van verwijdering zich voordoet, daaronder in voorkomend geval begrepen tijdvakken van afwezigheid of gevangenschap, mits als gevolg van een van die tijdvakken van afwezigheid of gevangenschap de banden van integratie in de gastlidstaat niet zijn verbroken.”

In zaak C-316/16:

„Op het moment dat de vraag van verwijdering zich voordoet moet, om te bepalen of de verhoogde bescherming van artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38, zoals gewijzigd bij verordening nr. 492/2011, na een tijdvak van gevangenschap al dan niet zal worden verleend, in concreto een algehele beoordeling plaatsvinden waarbij per geval alle relevante aspecten betreffende alle tijdvakken van aanwezigheid op het grondgebied van de gastlidstaat, waaronder ook tijdvakken van gevangenschap, in aanmerking worden genomen teneinde vast te stellen of als gevolg van een tijdvak van gevangenschap de banden van integratie met de gastlidstaat in de laatste tien jaar zijn verbroken.

[ECLI:EU:C:2017:797](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2017/797/v01)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële verwijzing

JnB2017, 941

HvJEU, 28-08-2017(datum indiening), C-517/17

Bundesverwaltungsgericht (Duitsland)

Handvest van de grondrechten EU 4

Richtlijn 2005/85/EG 12, 25

Richtlijn 2008/115

Richtlijn 2011/95/EU 20, 34

Richtlijn 2013/32/EU 14, 33, 34

PREJUDICIËLE VERWIJZING. DUITSLAND. Derdelander die, nadat hem in een lidstaat reeds de vluchtelingenstatus is toegekend, in een andere lidstaat verzoekt om internationale bescherming.

Verzoeker (Milkiyas Addis) - zegt Eritrees te zijn – verbleef tot september 2011 in Italië, waar hij een andere naam en een andere geboortedatum had opgegeven en als Ethiopisch onderdaan was geregistreerd. Hij is in Italië als vluchteling erkend. In september 2011 reisde hij Duitsland in en verzocht daar om asiel. Dat is afgewezen omdat verzoeker het Duitse grondgebied vanuit een veilig derde land is binnengekomen. Het tegen die beslissing ingesteld beroep is verworpen. Met zijn beroep in Revision betoogt verzoeker voor de verwijzende rechter dat het Bundesamt niet had mogen nalaten hem persoonlijk te horen. Voor het overige mocht het Bundesamt zich niet op de derdelandenregeling baseren, aangezien hij in een andere lidstaat van de Unie als vluchteling was erkend. De verwijzende rechter wenst verduidelijkt te zien of een erkende vluchteling in een andere lidstaat een nieuwe erkenningsprocedure kan inleiden wanneer de levensomstandigheden van vluchtelingen in de lidstaat waar de aanvrager reeds internationale bescherming heeft gekregen, niet voldoen aan de vereisten van richtlijn 2011/95, zonder in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM. Het Bundesamt heeft de bestreden beslissing vastgesteld zonder verzoeker eerst te horen en heeft daarmee zowel het nationale recht als het Unierecht geschonden. In dit verband moet worden verduidelijkt of de uitzonderingsregels van artikel 12(2-3) van richtlijn 2005/85 en artikel 14(2) van richtlijn 2013/32 uitputtend zijn, dan wel of het Unierecht andere in het nationale recht uitdrukkelijk bepaalde uitzonderingen toestaat. De verwijzende rechter verzoekt het Hof om bij de beantwoording van de derde prejudiciële vraag ook het arrest (C-383/13) te verduidelijken.

Prejudiciële vragen:

- 1) Verzet het Unierecht zich ertegen dat een lidstaat (in casu Duitsland), in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU en de voordien geldende regeling van artikel 25, lid 2, onder a), van richtlijn 2005/85/EG, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond dat in een andere lidstaat de vluchtelingenstatus is toegekend, wanneer de wijze waarop de internationale bescherming in de andere lidstaat (in casu Italië), waar de verzoeker reeds subsidiaire bescherming heeft verkregen, is georganiseerd – te weten de levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen – niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 20 e.v. van richtlijn 2011/95/EU, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM?
- 2) Voor het geval dat de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord: geldt dit ook wanneer erkende vluchtelingen in de lidstaat waar zij als vluchteling zijn erkend (in casu Italië),
  - a) geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of slechts voorzieningen

die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, maar deze personen in dit opzicht niet anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat?

b) weliswaar de door de artikelen 20 e.v. van richtlijn 2011/95/EU gewaarborgde rechten genieten maar in de praktijk moeilijk toegang krijgen tot de daaraan verbonden uitkeringen of tot prestaties van familie- of middenveldnetwerken die in de plaats komen van de overheidsuitkeringen of deze aanvullen?

3) Verzetten artikel 14, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2013/32/EU en de voordien geldende regeling van artikel 12, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2005/85/EG zich tegen de toepassing van een nationale bepaling op grond waarvan het feit dat de asielzoeker niet persoonlijk is gehoord in een geval waarin de beslissingsautoriteit het asielverzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU en de voordien geldende regeling van artikel 25, lid 2, onder a), van richtlijn 2005/85/EG, niet leidt tot de nietigverklaring van die beslissing op grond dat geen gehoor heeft plaatsgevonden, ingeval de asielzoeker in de beroepsprocedure de mogelijkheid heeft om alle omstandigheden aan te voeren die tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing pleiten, maar er in de betrokken zaak – ook wanneer die omstandigheden in aanmerking worden genomen – niet tot een andere beslissing kan worden gekomen?

[Expertisecentrum Europees Recht](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 942

MK ABRS, 26-10-2017, 201707922/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans: de minister van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 50 lid 2 lid 3

Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere opsporingsambtenaren 22

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris heeft gehandeld in strijd met artikel 22, tweede lid, van de Ambtsinstructie, nu niet is toegelicht welke feiten of omstandigheden het gebruik van een handboei vereisen. De maatregel is van aanvang af onrechtmatig.

Uit voormelde processen-verbaal, in onderlinge samenhang gelezen, volgt dat de handboei is aangelegd ten tijde van de overbrenging van de vreemdeling en derhalve op het moment dat hem rechtens zijn vrijheid krachtens de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) was ontnomen. De vreemdeling betoogt terecht dat uit het proces-verbaal van 19 september 2017, dat reeds een aanvulling is, niet volgt dat sprake was van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 22, tweede en derde lid, van de Ambtsinstructie, nu niet is toegelicht welke feiten of omstandigheden het gebruik van een handboei vereisen. Gelet daarop heeft de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft overwogen, gehandeld in strijd met artikel 22, tweede lid, van de Ambtsinstructie.

Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 23 april 2003 in zaak nr. 200300856/1/V3, maakt het niet naleven van artikel 22 van de Ambtsinstructie, gelet op artikel 94, zesde lid, van de Vw 2000, de oplegging van de bewaringsmaatregel alleen dan onrechtmatig, indien de met inbewaringstelling gemoeide belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van dit gebrek en de daardoor geschonden belangen. Reeds nu de staatssecretaris geen zwaarwegende belangen heeft gesteld op grond waarvan het onrechtmatig gebruik van de handboeien niet leidt tot onrechtmatigheid van de maatregel van bewaring, is de maatregel van aanvang af onrechtmatig.

[ECLI:NL:RVS:2017:2916](#)

JnB2017, 943

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-10-2017, NL17.8285

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 8 m, 50

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Staandehouding

“Dublinbewaringen” vindt sinds de uitspraak van de ABRvS van 1 november 2016 nog steeds op onrechtmatige wijze plaats. Verweerder moet rekening houden met een voor hem merkbaar strengere beoordeling bij de afweging van de belangen.

De staandehouding is op grond van artikel 50 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) onrechtmatig geweest. Eiser had op dat moment op grond van artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw rechtmatig verblijf en dat was ook bekend bij degenen die hem staande hielden. Staandehouding op grond van artikel 50 van de Vw mag alleen bij een redelijk vermoeden van illegaal verblijf.

Verweerder is er sinds de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 1 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2017:2992](#)) van op de hoogte hoe een Dublinclaimant in bewaring kan worden gesteld. Het is de taak van verweerder om vervolgens de politie te instrueren over deze werkwijze. Van verweerder mag worden verwacht dat die werkwijze binnen enige tijd na de uitspraak van de ABRvS wel op orde is. De praktijk laat echter zien dat bij bijna alle “Dublinbewaringen” de staandehouding nog steeds op onrechtmatige wijze plaatsvindt. Bij de zich telkens maar herhalende onjuistheden bij de staandehoudingen van Dublinclaimanten komt aan het belang van verweerder een afnemend gewicht toe en omgekeerd wordt de telkens maar opnieuw optredende onrechtmatigheid van de staandehoudingen hem zwaarder aangerekend. Verweerder mag er niet van uitgaan dat de belangenafweging die hier aan de orde is steeds in zijn voordeel uitpakt. Op een gegeven moment moet de uitvoering gewoonweg deugen. In ieder geval bij staandehoudingen een jaar na de uitspraak van de ABRvS van 1 november 2016 moet dat het geval zijn. Verweerder moet dan rekening houden met een voor hem merkbaar strengere beoordeling bij de afweging van de belangen. In de nu ter beoordeling staande situatie van eiser pakt de belangenafweging nog juist in het voordeel van verweerder uit.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11966](#)

JnB2017, 944

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-10-2017, NL17.9612

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans: de minister van Veiligheid en Justitie.
Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Nog steeds sprake van zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Marokko.

De rechtbank leidt uit de door verweerder ter beschikking gestelde informatie af dat er tot 5 oktober 2017 door de Marokkaanse autoriteiten 5 lp's zijn verstrekt. Na 5 oktober 2017 zijn er 12 lp's toegezegd. Gebleken is dat de Marokkaanse autoriteiten eerst overgaan tot de afgifte van een lp als de vluchtgegevens van de desbetreffende vreemdeling bekend zijn. Verder hebben er in 2017 diverse opschalingsbezoeken plaatsgevonden aan de consulaten en heeft er op 16 oktober 2017 een overleg op hoog diplomatiek niveau plaatsgevonden. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet gesteld worden dat deze informatie voldoende aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat er ten aanzien van Marokko in zijn algemeenheid het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt. De uitspraak van de Afdeling van 15 februari 2017 is daarom nog steeds actueel.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12020](https://www.ecli.nl/RBDHA:2017:12020)

[Naar inhoudsopgave](#)